

1

В навечерието на новото десетилетие Алойшъс Арчър пътуваше в раздрънкан стар автобус на запад, към Калифорния, в търсене на живота, на който човек като него можеше да се надява. Покрив над главата, три обилни хранения дневно, чаша хубаво питие от време на време и неизчерпаем запас от „Лъки Страйк“, който да поддържа доброто му настроение. И работа. Всъщност по-скоро професия. Точно от това се нуждаеше Арчър в момента. Макар че намирането ѝ беше като да търсиш вода в пустинята – изпитваш отчаяна нужда от нея и пет пари не даваш как ще я получиш. Не се ли справиш, значи си глупак, а глупаците са хора без бъдеще.

Той свали филцовата си шапка, приглади късата си черна коса и пак я нахлупи.

Дали не искам прекалено много? Но пък... защо не?

Арчър още нямаше трийсет. След завръщането си от фронта лежа в затвора за престъпление, което не беше извършил. Законът обаче не смяташе така и съдът го прати зад решетките. Ако трябваше да се признае за виновен в нещо, най-вероятно щеше да го определи като безгранична глупост. В случая бе замесена жена, а той губеше здравия си разум в присъствието на нежния пол.

Беше висок метър и осемдесет и шест и бе заякнал доста в армията, а после и в затвора, където силните невинаги оцеляваха, но мускулите все пак увеличаваха шансовете им. Бе достатъчно умен, съобразителен и работлив, за да пробие в живота, стига да получиш подобна възможност. Надяваше се да я открие в малък крайбрежен град в Калифорния и нямаше търпение именно там да поеме по нов път под настойничеството на опитния частен детектив Уили Даш.

Но първо трябваше да стигне до града. А това не беше лесна задача, особено когато ставаше въпрос за прекосяването на страна, която сякаш няма край.

Той хвърли поглед през мръсния прозорец на автобуса и забеляза, че минават под огромна метална табела с надпис: РИНО – НАЙ-ГОЛЕМИЯТ МАЛЪК ГРАД В СВЕТА.

Арчър нямаше представа какво означава това, но му прозвуча интригуващо. Автобусът спря на автогарата и той свали новата си кожена чанта от багажника над седалката. Носеше бежов костюм на тънко райе, зелена вратовръзка, вързана на единичен уиндзорски възел, колосана бяла риза и филцова шапка с вдлъбнатото дъно и кафява копринена лента. Всичко останало, което притежаваше на този свят, се бе побрало в чантата. Не изглеждаше много, но пък беше несравнимо повече от онова, с което неотдавна бе напуснал затвора.

Касиерката на автогарата – симпатично момиче с руса коса, която се увиваше около врата му като яка от норка, и закачливи сини очи – му препоръча хотел наблизо. Изящните извивки на тялото ѝ му напомниха за снимката на Ава Гарднър по бански, която бе държал в каската си по време на войната. След като той спомена, че пътува за Калифорния, момичето му връчи картата на града и дори му каза къде да вечеря.

– Казвам се Джинджър – представи се тя с широка усмивка. – Може да се засечем някъде по-късно днес.

Арчър докосна шапката си, отвърна на усмивката ѝ

и си тръгна. Лицето му се изкриви в гримаса. Изобщо не му пукаше коя е, дори да беше Джинджър Роджърс. Той си имаше цел. Сините очи и русата коса можеха да вървят по дяволите.

– Май си се изгубил, войнико – подвикна някой зад гърба му.

Арчър стоеше пред автогарата, обгърнат от приятната топлина, надигаща се от асфалта. Непознатият, който го бе заговорил, се оказа мъж на около седемдесет, прав като бастун, слаб като вейка, с буйна бяла коса и провиснали до брадичката мустаци. Тъмният му костюм имаше нужда от здраво четкане. На главата си носеше намачкана черна шапка с тъмноредвена лента. От изцапаната му бяла жилетка, която покриваше хлтналите му гърди и корем, висеше сребърна верижка за часовник.

Арчър остави чантата си на тротоара, извади полу-празен пакет „Лъки“ от джоба си и запали цигара. Угаси клечката с един замах и я хвърли на улицата. Мъжът изглежда цигарата с такъв копнеж, че той му предложи една. Непознатият я прие с благодарност и извади очукана хромирана запалка. Двамата си дръпнаха по няколко пъти, докато се измерваха с поглед през облака дим, който се стелеше помежду им.

– Току-що пристигнах – отвърна Арчър и потрепери леко.

Слънцето започваше да залязва зад хоризонта, след като цял ден бе напичало жарко. Нагретият асфалт бързо започна да изстива.

Непознатият погледна кожената чанта и автогарата и кимна.

– Личи си.

– Но не съм се изгубил. Тъкмо тръгнах към хотела.

– Не говорех буквално, а по-скоро метафорично.

– Звучите като образован човек или просто имате късмета думите сами да се редят така хубаво, преди да излязат от устата ви.

– С годините хората помъдряват. Е, не всички. Някои са като коне с капац и в края на живота знаят точно толкова, колкото са знаели и при раждането си. – Мъжът протегна трепереща ръка, осеяна с тънки изпъкнали вени и тъмни петна. – Аз съм Робърт Хауълс, но приятелите ми и дори някои от враговете ми ме наричат Боби. А ти си...?

Арчър стисна подадената му ръка и попита:

– Защо се интересувате?

– Просто поддържам разговора, не се ядосвай.

– Арчър.

– За първи път ли си в Рино? – попита Хауълс.

Арчър дръпна от цигарата и отвърна:

– Само минавам оттук.

– На път за Калифорния? За Сан Франциско? Или Ел Ей? Там е Холивуд. С най-красивите жени в света. Улиците са павирани със злато, а водата има вкус на вино.

– Нищо от това не отговаря на истината.

– Така си е... освен може би момичетата. Те обаче не са безплатни, синко. С това стандартните реплики, с които подхващам подобни разговори, се изчерпват.

– Наистина пътувам за Калифорния. За едно градче, което се намира северно от Лос Анджелис. Поне на картата.

– Имаш интересна външност, някой режисьор може да те хареса. Дали пък пред мен не стои следващият Гари Купър?

– Нямам никакво желание да се запознавам с режисьори или да ставам следващия Гари Купър. Не казвам, че не мога да играя, защото го правя всеки път, когато си отворя устата.

– Какво искаш тогава?

Арчър допуши цигарата си и смачка фасата с тока на дясната си обувка.

– Не се обиждай, Боби, но не те познавам. Не искам да се забърквам в неприятности с непознати.

Хауълс се намръщи.

– Имам чувството, че си на моите години, що се отнася до липсата на приключенски дух.

– Ще го приема като комплимент.

– Знаеш ли защо наричат Рино най-големия малък град в света?

Арчър поклати глава.

– Защото тук ще откриеш всичко, което могат да ти предложат Ню Йорк, Филадельфия, Бостън и дори Лос Анджелис.

– А какво според теб искам аз?

– Какво искат повечето младежи, след като се върнат от фронта? Участвал си във войната, предполагам.

– Оттогава минаха почти пет години.

– Войната продължи много дълго. Доста вода ще трябва да изтече, преди да я забравим.

– И какво искам аз? – попита отново Арчър.

– Забавления, които не са съпроводени от задължения.

– Съпроводени от задължения? Сега пък говориш като адвокат. А те са на второ място в черния ми списък след погребалните агенти. Между другото, списъкът е доста дълъг.

– Не искаш ли да се позабавляваш, без да мислиш за нищо, без да има никакви последици?

Арчър се зачуди дали старецът не е пиян, дрогиран или и двете.

– Никога не съм предполагал, че изобщо съществува такъв вариант.

– В Рино всичко е възможно.

– Радвам се за Рино. И какво очакваш да спечелиш, след като ми кажеш това?

– Не вярваш ли в безкористната щедрост?

– Не вярвам също в Дядо Коледа и манната небесна. И то откакто навърших седем.

– Изглеждаш млад, но духът ти е стар и унил.

– И остарява с всяка минута, която прекарвам в празни приказки с теб.

– Душата ти е лишена от младежка страст, а това е много жалко, синко.

Арчър запали нова цигара и впери поглед в мъжа, изчаквайки следващия му ход. Така поне времето в най-големия малък град на света минаваше по-бързо.

– Добре, разбирам защо си толкова циничен. Но нека споделя още едно свое наблюдение. Забелязах нещо, което може да ми бъде от полза.

Арчър се усмихна.

– Най-после да си дойдем на думата. От самото начало се чудех накъде биеш.

Хауълс поглади брадичката си и подхвърли:

– Приличаш ми на човек, който умее да се грижи за себе си.

– Не ми казваш нищо ново.

– Добре тогава: в състояние ли си да охраняваш някого? – попита Хауълс.

– За кого става въпрос?

– За мен.

– За какво ти е охрана?

– Както вече споменах, имам врагове.

– И защо така?

– Някои хора имат врагове и аз, за съжаление, се нареждам сред тях. Какво ще кажеш?

– Нямам никакво желание твоите врагове да станат и мои. Затова ти пожелавам приятен ден.

Той докосна шапката си, обърна се и тръгна, понесъл чантата си. Хауълс извика след него:

– Ще изоставиш един старец в нужда, войнико, така ли?

– Потърси си друг глупак, Боби! – отвърна Арчър през рамо.